

Arrest

**nr. 183 900 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2016 met refertenummer 65876.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers M.A., K.A., M.K. en M.L. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers M.A. en KA hun huidige vierde, en verzoekers M.K. en M.L. hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name problemen door de zoon uit het eerste huwelijk van verzoeker M.A.

In het kader van verzoekers hun tweede, respectievelijk eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en omdat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. 146 412 van 27 mei 2015. Het daarop ingesteld cassatieberoep werd op 16 juli 2015 verworpen door de Raad van State.

Inzake hun derde, respectievelijk tweede asielaanvraag werden verzoekers geacht afstand te hebben gedaan van hun asielaanvraag daar ze zich niet aanboden voor een uitnodiging bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: een brief van Svetlana Gannushkina, voorzitter van de mensenrechtenorganisatie “Civic Assistance”; een kopie van het Russisch rijbewijs van M.A.; en een kopie van de geboorteakte van K.A., M.K. en M.L.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoekers daartoe aanvoeren, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers hun nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

5.3. Waar verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat mevr. Gannushkina een notoire autoriteit is op vlak van mensenrechten in de Russische Federatie en er aangenomen dient te worden dat dergelijke organisatie als "Civic Assistance Committee" niet lichtzinnig een dergelijke brief opstelt, wijst de Raad er op dat de verdiensten van mevr. Gannushkina als mensenrechtenactiviste door de commissaris-generaal niet ontkend wordt, doch dat haar brief om verschillende pertinente redenen niet weerhouden kan worden om hun geloofwaardigheid te herstellen. Zo wordt op omstandige en correcte wijze als volgt gemotiveerd: "Het Commissariaat-generaal erkent dat Svetlana Gannushkina een notoire autoriteit is op het vlak van mensenrechten in de Russische Federatie en in het bijzonder in de Noordelijke Kaukasus. Dit neemt niet weg dat de door haar afgeleverde brief niet kan weerhouden worden om u alsnog internationale bescherming toe te kennen. Immers, vooreerst weze herhaald dat uw tweede asielaanvraag werd afgewezen omwille van een **fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid**, op basis van meerdere vaststellingen, die hiervoor uiteengezet werden. Secundo, documenten hebben slechts bewijskracht ter ondersteuning van geloofwaardige, plausibele én coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Tertio, en niet in het minst: de inhoud van de brief van Gannushkina valt op enkele belangrijke en zelfs cruciale punten niet te rijmen met uw persoonlijke verklaringen in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen. Daar waar de brief van Gannushkina vermeldt dat u in **2004** werd ontvoerd, plaatste u deze ontvoering bij uw eerste en tweede asielaanvraag in **2002** (zie persoonsgegevens DVZ 26/09/2005 en 30/09/2005, p. 15, CGVS 1e asielaanvraag 02/02/2006, p. 9-10 en 13, CGVS 2de asielaanvraag 18/09/2014, p. 19) en maakte u geen melding van een ontvoering in 2004. In de brief van Gannushkina staat voorts dat u in **2005** zou beschoten zijn, in casu een incident dat voor u de directe aanleiding zou geweest zijn om de Russische Federatie definitief te ontvluchten. Vreemd genoeg maakte u, in het kader van uw eerste 2 asielaanvragen, op geen enkele wijze melding van dit nochtans zeer ingrijpende incident, hoewel u specifiek bevraagd werd over de rechtstreekse aanleiding tot uw vlucht (zie persoonsgegevens DVZ 26/09/2005 en 30/09/2005, p. 18 en CGVS 2de asielaanvraag 18/09/2014, p. 20). De vaststelling dat de brief van Gannushkina één incident in een ander jaar situeert in vergelijking met uzelf én daarnaast melding maakt van een incident dat u bij vorige asielaanvragen helemaal niet vermeldde, bevestigt nog verder het bij u reeds vastgestelde gebrek aan

geloofwaardigheid. Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal daadwerkelijk de verdiensten van Svetlana Gannushkina als mensenrechtenactiviste erkent, moet worden benadrukt dat haar schriftelijke bevestiging van de door u aangehaalde problemen niet kan worden weerhouden omdat alle vaststellingen omtrent uw gebrek aan geloofwaardigheid in het verleden manifest waren én voormelde activiste geen enkele inzage geeft in eventuele onderzoeksdaten die zij of de organisatie die ze vertegenwoordigt gesteld heeft. Bijgevolg kan de brief van Gannushkina niet weerhouden worden om uw geloofwaardigheid te herstellen en u alsnog internationale bescherming toe te kennen.”

Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift formeel dat hij de aangehaalde gebeurtenissen heeft meegemaakt, en zelf aan de organisatie “Civic Assistance Committee” heeft meegedeeld. Het hoeft echter geen betoog dat het louter volharden in één versie van de feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Zo verzoeker verduidelijkt dat, wat betreft de ontvoering, het gaat om twee verschillende gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat dit geen verklaring biedt waarom hij bij zijn eerste en tweede asielaanvraag in 2002 geen melding maakte van deze andere gebeurtenis in 2004, zijnde een ontvoering luidens de brief van mevr. Gannushkina. Wat betreft het incident in 2005 dat luidens de brief van mevr. Gannushkina de directe aanleiding zou zijn geweest om de Russische Federatie te ontvluchten, stelt verzoeker hier niet eerder melding van te hebben gemaakt omdat hij het op geen enkele wijze kon staven met bewijzen. De Raad neemt deze uitleg echter niet aan. Zijn betoog verklaart, noch rechtvaardigt geenszins het in het kader van zijn vorige twee asielaanvragen volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal specifiek bevraagd over de rechtstreekse aanleiding tot zijn vlucht. Ookal kon verzoeker hiervan geen bewijzen aanbrengen, kon en mocht van verzoeker in alle redelijkheid worden verwacht in het kader van zijn vorige asielaanvragen melding te maken van het incident in 2005 dat luidens de brief van mevr. Gannushkina de directe aanleiding zou zijn geweest van zijn vlucht uit de Russische Federatie.

Bijgevolg kan de brief van mevr. Gannushkina niet weerhouden worden om verzoekers geloofwaardigheid, zowel met betrekking tot de beweerde problemen met de kadyrovtsi als de beweerde bloedwraak, te herstellen.

5.4. In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

5.5. Zo verzoekster M.K. aanvoert dat zij na een verblijf van 10 jaar in België een westerse mentaliteit heeft aangenomen die niet strookt met de strenge richtlijnen in het hedendaagse Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond en zij er een andere mentaliteit aan heeft overgehouden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt

zij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van haar langdurige afwezigheid en westerse mentaliteit anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Tsjetsjenië voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Tsjetsjenië niet opnieuw zou kunnen opnemen.

In de mate zij een vrees aanvoert vermoord of uitgehuwelijkt te worden, leest de Raad in het administratief dossier dat zij deze vrees koppelt aan de personen die haar vader, verzoeker M.A., vervolgen: "Ik vrees om gebruikt te worden uit wraak tegen mijn vader. Zij kunnen mij daar ook vermoorden, uithuwelijken of dwingen een hoofddoek te dragen. Wie bedoelt u met "zij"? De mensen die mijn vader vervolgden, de mensen waarvoor wij moeten vluchten zijn" (verklaring meervoudige aanvraag van 14 april 2016, punt 18). Vermits deze problemen die verzoeker M.A. beweert te kennen, over de gehele lijn als ongeloofwaardig wordt beschouwd, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij vermoord of uitgehuwelijkt zal worden door diezelfde personen.

Zo verzoekster verwijst naar de COI Focus aangaande de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat de vrouwenrechten de laatste jaren vaker wordt geschonden en er een gebrek is aan bescherming tegen zogenaamde traditionele praktijken zoals gedwongen huwelijken etc., wijst de Raad er op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5.6. Verzoekers brengen voorts geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie van de commissaris-generaal en de eruit gedane gevolgtrekkingen, met name dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist of foutief zijn.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2017, verwijzen verzoekende partijen vooreerst naar de aanvullende nota van 10 februari 2017 met daarbij de getuigenis van mevrouw K. Van G. en wijzen zij erop dat derde en vierde verzoekende partij een ander motief hebben, met name dat zij verwesterd zijn en niet terug kunnen naar hun land van herkomst aangezien zij hier reeds jaren wonen en leven, school gelopen hebben en zich geïntegreerd hebben. Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat de problemen van eerste verzoeker steunen op de elementen die hij vroeger aanvoerde maar dat thans, naar aanleiding van de vierde asielaanvraag, een originele verklaring werd ingediend van de mensenrechtenorganisatie "Memorial", ondertekent door S.G. Verzoekende partijen vervolgen dat deze originele verklaring afkomstig is van een organisatie die gerenommeerd is, en niet kan vergeleken worden met de documenten die worden afgeleverd door de Albanese verzoeningscommissie. Verzoekende partijen wijzen er op zij dat zij geen bewijzen hadden voor een aantal feiten en zij dan ook niet zouden geloofd worden indien zij dat naar voor zouden brengen. Zij stellen dat "Memorial" thans de feiten bevestigt maar dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet verder komt dan te stellen dat "Memorial" de verklaringen van verzoekende partijen bevestigt, terwijl het Commissariaat-generaal aan "Memorial" had moeten vragen op welke wijze zij het relaas van verzoekende partijen hadden gecheckt.

Ter terechtzitting van 10 februari 2017 stellen verzoekende partijen dat zij "Memorial" zelf hebben aangeschreven en gevraagd hebben om aan te geven op welke wijze zij het relaas van verzoeker zijn nagegaan. Ter terechtzitting van 10 maart 2017 leggen verzoekende partijen een nieuwe aanvullende nota neer met daarbij een aanvullende verklaring van "Memorial".

5.1. De Raad wijzigt zijn standpunt.

5.2. De Raad is van oordeel dat bij een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag alle elementen die verzoekende partij bijbrengt, moeten bekeken en onderzocht worden om na te gaan of nieuwe elementen aan de orde zijn en of elementen door de asielzoeker zijn voorgelegd die *"de kans aanzienlijk groter maken"* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Te dezen had de situatie van de jonge dochters (tweede en derde verzoekende partij) getoetst moeten worden aan concrete informatie over Tsjetsjenië met betrekking tot terugkeerders en in het bijzonder jonge verwesterde vrouwelijke terugkeerders die een groot deel van hun jeugd in België hebben doorgebracht.

Tevens brengen verzoekende partijen een nieuw document bij van "Memorial" over de wijze waarop de inlichtingen werden verkregen.

De Raad is van oordeel dat deze aangevoerde nieuwe elementen *in casu* de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en nader dienen te worden onderzocht door de commissaris-generaal, en dat deze nieuwe elementen ten gronde moeten onderzocht worden.

5.3. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2016 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS